

روزنامه فرانسوی لیبراسیون – سه شنبه 28 فوریه 2024

چرا دعوت نجات بوالقاسم [وزیر زن مراکشی الاصل سابق آموزش و پرورش فرانسه] به کنفرانسی که توسط یک گروه اپوزیسیون ایرانی ترتیب داده شده است بحث برانگیز شده است؟

شورای ملی مقاومت ایران، ویتترین نهادی سازمان مجاهدین خلق ایران، اخیراً خانم نجات بوالقاسم وزیر سابق آموزش و پرورش فرانسه و همچنین خانم میشل آلیو ماری وزیر سابق دفاع و بعد وزیر خارجه سابق فرانسه را به یک کنفرانس بزرگ در پاریس دعوت کرد. با این حال، این سازمان توسط برخی به دلیل بودجه‌ی غیرشفاف یا کیش شخصیتی که این سازمان آن را تبلیغ می‌کند، مورد مناقشه قرار می‌گیرد.

تهیه کننده از بخش گزارش خبری روزنامه: الساد لاروش سنت آندره
منتشر شده در 28 فوریه 2024

روز شنبه 24 فوریه، ساختمان [تاریخی فرهنگی بزرگ فرانسه] Maison de la mutualité (مزون د لا موتوالیته یا خانه مشارکت) در پاریس، میزبان کنفرانسی بود که توسط شورای ملی مقاومت ایران (NCRI) در آستانه روز جهانی حقوق زن، 8 مارس، برگزار شد. روی صحنه، در کنار رئیس این شورا مریم رجوی، دو چهره سابق سیاست فرانسه نیز مورد تشویق جمعیت قرار گرفتند: خانم میشل آلیو ماری ابتدا وزیر دفاع سابق ژاک شیراک، سپس وزیر کشور و بعد هم وزیر دادگستری

و بعدها وزیر امور خارجه در زمان نیکلا سارکوزی، که به طور مرتب برای حضور و سخنرانی در گردهمایی های شورای ملی مقاومت دعوت می شود.

علاوه بر او خانم نجات بوالقاسم، وزیر سابق آموزش ملی فرانسه در دوره فرانسوا اولاند نیز در این کنفرانس شرکت داشت و در پایان این کنفرانس، وی در پیامی که در اینستاگرام خود منتشر کرد، نوشت: «نیرومند باد مریم رجوی، رئیس شگفت آور شورای ملی مقاومت ایران و همه آنها که با به خطر انداختن جان خود در برابر بنیادگرایی اسلامی، مقاومت می کنند». ولی حضور او در «خانه مشارکت» به عنوان رئیس کنونی سازمان «فرانسه سرزمین پناهندگی» (سازمان پذیرش پناهندگان) نیز مورد توجه قرار گرفته است، زیرا شورای ملی مقاومت به اعتبار بازوی نظامی آن یعنی سازمان مجاهدین خلق ایران، به علت ایدئولوژی و عملکردش مورد بحث و مناقشه قرار دارد.

اتوبوس پر از زنان «که به نظر می رسید همه شان از مقامات هستند»

در توئیتر (که به شبکه‌ی X تغییر نام داد) نجات بوالقاسم به طور خاص توسط انجمن «زن، زندگی، آزادی» که در واکنش به قیام مردمی به دنبال درگذشت مهسا امینی در ایران در سپتامبر 2022 تأسیس شد و تا حدودی به راست سلطنت طلب ایران نزدیک است مورد حمله (مچگیری یا انتقاد شدید) قرار گرفت. این انجمن وزیر سابق را به علت حضورش در این برنامه‌ی برگزار شده از سوی «اسلامگرایان مارکسیست مجاهدین خلق برای ترویج و تبلیغ این فرقه که تا چندی پیش به عنوان یک فرقه‌ی تروریستی طبقه بندی شده بود» به باد انتقاد گرفت. انجمن یادشده در توییت خود افزود: «این چه برنامه تجمع برای به اصطلاح حمایت از حقوق زنان بود که دست اندرکارانش زنان معترض به آنها را درست در جلوی درب سالن برگزاری برنامه مورد ضرب و شتم قرار دادند؟!». اشاره‌ی این توییت به تظاهراتی است که توسط برخی از فعالان این گروه یعنی جنبش زن، زندگی، آزادی در نزدیکی سالن «خانه‌ی مشارکت» برگزار شده است. گفته می شود برخی از اعضای این جنبش توسط مردانی که از سوی شورای ملی مقاومت برای حفاظت محل برگزاری کنفرانس در آنجا مستقر شده بودند، به شدت مورد تعقیب و خشونت قرار گرفته‌اند. بیابید همگی روشهای این سازمان را محکوم کنیم. خبرنگار بخش گزارش خبری روزنامه‌ی لیبراسیون که خود شاهد صحنه بوده دیده است که «شش دختر مورد توهین و کتک با ضربات مشت و لگد قرار گرفتند و در همین حال یک پسر با لب شکافته روی زمین افتاده بود».

قبلاً، همان شاهد اتوبوسی پر از زنان غربی را دیده بود که «که به نظر می‌رسید همگی مقامات بودند» و در یکی از خیابان‌های مجاور پیاده شدند. در واقع، علاوه بر میشل آلیو-ماری و نجات بوالقاسم بر اساس گزارش خبرنگار بخش گزارش خبری روزنامه لیبراسیون، گروگان سابق فرانسوی-کلمبیایی، اینگرید بتانکور، رئیس جمهور سابق اکوادور روزالیا آرته آگا برنده جایزه صلح نوبل سال 2011، لیما گبووی نماینده هلندی پارلمان اروپا، نمایندگانی بلژیکی، دانمارکی، ایسلندی، مالتی، مولداوی، لیتوانی... یا حتی وکیل فرانسوی دومینیک آتیاس، که به گفته‌ی همین خانم وزیر سابق، مسئول ارسال دعوتنامه به " NVB (دفتر ملی بازرسی برای کودکان و افراد آسیب پذیر) بوده، نیز روز شنبه در این برنامه حضور یافته بودند.

برخی از سخنرانان نیز عکس‌هایی از این مراسم منتشر کردند (مانند نایک گروپیونی نماینده ایتالیا و جودی اسگرو نماینده کانادا) که حاضران را هزار نفر و اکثر آنها ایرانی نشان می‌دهند. سخنران اصلی، مریم رجوی، سخنانش را با شعارهایی برای سرنگونی رژیم آخوندها، دفاع از «مشارکت فعال و برابر زنان» در قدرت و اشاره به دوازده ماده از «منشور آزادی و حقوق زنان» خود آغاز کرد.

لابی‌گری شدید

اما بسیاری از فعالان و کارشناسان ایرانی بر این باورند که این شعارهای به ظاهر مترقی مانند جدایی دین از دولت و یا حتی دفاع از ارزش‌های فمینیستی، برای لاپوشانی یک ایدئولوژی بسیار متفاوتی مطرح می‌شوند. سازمان مجاهدین خلق ایران در واقع در زمان تأسیس خود در اواسط دهه‌ی 1960، حول برنامه‌ای از الهامات مارکسیستی و اسلامی، و بر اساس خشونت به عنوان شیوه‌ی عمل با هدف سرنگونی نظام سلطنتی پایه‌گذاری شد. پس از روی کار آمدن آخوندها، در پی انقلاب 1979، نمایندگان مجاهدین خلق ایران از نهادهای حکومتی برکنار شدند و به همین دلیل رژیم اسلامی را هدف جدید عملیات خود قرار دادند. این سازمان که در سال 1981 از ایران بیرون رانده شد، به عراق پناه برد و سپس در خدمت صدام حسین، دشمن قسم خورده‌ی حاکمان ایران در آن زمان قرار گرفت. پیش از آن، رهبر این سازمان مسعود رجوی از تهران گریخته و در اوور سور اواز (استان والدواز) در شمال غربی پاریس مستقر شده بود. او در آنجا سازمان دیگری به نام شورای ملی مقاومت ایران را به وجود آورد که در ابتدا چندین گروه از مخالفان رژیم ایران را گرد هم آورد، ولی امروز تنها یک ویتترین سیاسی برای سازمان مجاهدین می‌باشد.

از آن زمان، این سازمان تغییر جهت داد. مریم، همسر مسعود رجوی، رهبری سازمان مجاهدین خلق ایران را در سال 1989 به ارث برد و سپس ریاست شورای ملی مقاومت را در سال 1993 به برعهده گرفت. پس از سرنگونی صدام حسین در سال 2003، نیروهای مجاهدین خلق خلع سلاح شده

و از مقر اصلی خودشان به اردوگاهی در نزدیکی بغداد منتقل شدند که بعداً هم آنجا را ترک کرده و در سال 2013 در آلبانی مستقر شدند. به این ترتیب آنها پس از دو دهه حملات مسلحانه‌ی متعدد علیه مقامات ایرانی، سرانجام به مبارزه‌ی مسلحانه خود پایان دادند.

عملیات مسلحانه‌ی سازمان مجاهدین خلق ایران موجب شد که در اوایل سال 1994 در یک گزارش رسمی آمریکا به عنوان سازمانی با ماهیت تروریستی و اعمال کیش شخصیت توصیف شود. سپس، سه سال بعد، در لیست سیاه آمریکا به عنوان یکی از سازمان‌های تروریستی گنجانده شد، لیستی که در سال 2003 شورای ملی مقاومت را نیز دربرگرفت. اتحادیه‌ی اروپا هم در سال 2002 تصمیم گرفت که مجاهدین خلق را در لیست سیاه خود شامل سازمانهای تروریستی قرار دهد. مجاهدین خلق در نهایت در سال 2009 بر اتحادیه اروپا و در سال 2012 بر ایالات متحده‌ی آمریکا با لابیگری شدید خود فشار وارد کردند تا اینکه نام آنها از این لیستها حذف شد. در سال 2011، وال استریت ژورنال فاش کرد که چندین شخصیت آمریکایی بین 25000 تا 40000 دلار برای حمایت علنی خود از مجاهدین پول دریافت کرده اند.

گردهمایی‌های بزرگ سیستماتیک

سازمان مجاهدین خلق برای ادامه حیات خود، تحت نام شورای ملی مقاومت بدون توسل به خشونت، فعالیت خود را از سر گرفت و در بسیاری از کشورهای غربی نقش‌های سیاسی پیدا کرد. در این راستا، در فرانسه، این سازمان می‌تواند روی حمایت کمیته پارلمانی برای ایران دموکراتیک (CPID) حساب کند که حدود پانزده سال است که تعدادی از نمایندگان فرانسوی با گرایش‌های سیاسی مختلف را گرد هم آورده است. در حال حاضر، این کمیته توسط سسیل ریلهاک (مربوط به رنسانس)، یک نماینده‌ی منتخب از استان والدواز، همان استانی که شورای ملی مقاومت مجاهدین در آنجا از لحاظ جغرافیایی در مقر کنونی خود در شهر اورسوراواز Auvers-sur-Oise مستقر است، رهبری می‌شود. این کمیته اخیراً در 30 ژانویه، سمپوزیومی را درباره وضعیت ایران در پارلمان فرانسه ترتیب داد که طی آن از مریم رجوی برای سخنرانی دعوت شد. در مورد این لابی‌های سیاسی، سناتور فرانسوی میانه رو خانم ناتالی گوله [نویسنده‌ی کتاب «مجاهدین خلق، فرقه‌ای در قلب جمهوری فرانسه»] چند سال پیش در گفتگویی با اکسپرس ابراز تاسف کرد که «نمایندگان فرانسوی طومارهایی را که به آنها داده می‌شود بدون اطلاع از موضوع امضا می‌کنند، زیرا هنگام خروج از جلسات مورد فشار و اذیت قرار می‌گیرند». اما برای خانم نجات بوالقاسم، که بخش گزارش خبر لیبراسیون با او تماس گرفت، این حضور به سازمان اجازه داد تا به تدریج خود را به عنوان «یک محور نهادی، زمانی که می‌خواهیم اپوزیسیون ایران را مورد خطاب قرار بدهیم» تثبیت کند.

در عین حال، این سازمان در فواصل زمانی معینی، گردهمایی‌های بزرگی را برنامه ریزی کرده و به طور سیستماتیک شخصیت‌ها را به آن دعوت می‌کند. آخرین «اجلاس جهانی برای ایران آزاد»، که در ماه ژوئیه توسط شورای ملی مقاومت در مقر آن در والدواز برگزار شد، حدود صد بازنشسته سیاست را گردهم‌آورد که از جمله‌ی آنها وزیر سابق فرانسه، هوبرت ودرین، برنارد کوشنر و میشل آلیو ماری بودند. همچنین معاون پیشین رئیس جمهور آمریکا، مایک پنس در گزارش مالی خود که در ماه ژوئن به دفتر بازرسی دولتی ایالات متحده ارسال شد، به هزینه‌های 190000 دلاری برای شرکت در اجلاس سازمان مجاهدین سال 2022 در آلبانی اذعان کرد.

همین موضوع (گزارش مالی مایک پنس) سؤالاتی را در مورد پاداش احتمالی سخنرانان دعوت شده از سوی شورای ملی مقاومت مجاهدین برای کنفرانس روز شنبه‌ی گذشته را هم پیش می‌آورد. در این مورد نجات بوالقاسم گفت که «مطلقاً او تحت تأثیر هیچ چیزی نبوده است». ولی میشل آلیو ماری که با او هم تماس گرفته شد پاسخی نداد.

هم عملکردها و هم تشکیلات، فرقه‌ای شمرده می‌شوند

مسئله‌ی تامین مالی سازمان، به طور گسترده تری مطرح می‌شود. سخنگوی این سازمان در فرانسه به رسانه‌ها تکرار می‌کند که سازمان مجاهدین تنها به «کمک‌های مالی ایرانیان داخل ایران و ایرانیان خارج» متکی است. اما شورای ملی مقاومت این سازمان چگونه می‌تواند هزینه‌ی هنگفت سالانه‌ی مانند *Maison de la mutualité* (خانه‌ی مشارکت) را بپردازد؟ و این سازمان از کجا توانست بودجه حزب راست افراطی اسپانیا (*Vox*) را تامین کند همانطور که روزنامه اسپانیایی ال پاپیس پنج سال پیش فاش کرد؟ برنارد هورکاد مدیر برجسته و پژوهشگر مرکز ملی تحقیقات علمی فرانسه (*CNRS*) متخصص در امور ایران در گفتگویی با روزنامه‌ی لوموند و تلویزیون فرانسه 24 تحلیل کرد که مجاهدین «به لطف کمک‌های صدام حسین اینهمه قدرت و استقلال مالی پیدا کرده‌اند و می‌توانند جلسات فوق‌العاده را سازماندهی کنند یا حتی آرای چند نماینده پارلمان را بخرند».

این کارشناس همچنین سازمان مجاهدین را یک "فرقه‌ی سیاسی" توصیف کرد. در واقعیت نیز، عملکرد و تشکیلات فرقه‌ای این سازمان به طور مرتب محکوم می‌شود. اعضای آن یک کیش شخصیتی واقعی را به رهبر خود، مریم رجوی، که خود را "مهر تابان انقلاب" می‌نامد، اختصاص می‌دهند.

به عنوان مثال، چند عضو جدا شده از سازمان (مجاهدین سابق) در سال 2007 در گفتگویی با لیبراسیون، کنترل مطلق ذهن در سازمان را بازگو کردند به علاوه ممنوعیت ازدواج، طلاق اجباری و جدایی مبارزان از فرزندانشان.

علیرغم همه‌ی این سایه‌ها (تیرگیها) پیرامون این سازمان، ترتیب دهنده این کنفرانس که خود در آن شرکت داشت یعنی خانم نجات بوالقاسم معتقد است که او صرفاً می‌خواست «از این فرصت استفاده کند تا در حمایت از زنان صحبت کند» و «ستم و سرکوب علیه زنان با استفاده از مذهب و اعتبار دینی را محکوم کند» که به گفته او وضعیت در ایران بدینگونه است و برای اینکه «با شرکت در چنین تجمعی، به بی‌تفاوتی در قبال سیاست ایران پایان بدهم». وی گفت: «من کمپین زنان ایرانی در مبارزه با دیکتاتوری را انتخاب می‌کنم».